

forfvandt dengang fra Sogneforstanderskabet, og denne Betragtning vilde altsaa føre til, at Borgermesteren skulde forsvinde fra det Fællesmøde, som her er foreslaaet. Jeg vil næsten være tilbøjelig til at troe, at det egentlig har været den ærede Forslagsstillers Tanke, at Borgermesteren skulde forsvinde fra Communalbestyrelsen i de Tilfælde, som her omhandles, idetmindste taler Analogien fra Herredsfogderne bestemt herfor, men da han dog har taget Noget i Betænkning at lade ham aldeles forsvinde, har han foretrukket at opløse ham, om jeg saa maa sige, i et talrigt Møde, der ved sin numeriske Pluralitet kunde tilintetgjøre Borgermesterens eller Magistratens afvigende Mening. Jeg troer dog, at man her maa have for Øie, at de forskjellige Dele af Communalbestyrelsen staaer paa et forskjelligt Fundament, at deres Myndighed er udgaaet fra forskjellige Kilder, om jeg saa maa sige, idet Magistraten for nærværende Tid har sin Myndighed fra kongelig Udnævnelse, medens den anden Deel af Communalbestyrelsen derimod støtter sig paa Valg; men om ogsaa Forholdet blev ordnet saaledes, at Kommunen fik Afgang til selv at vælge sin Borgermester, forekommer det mig dog, at der altid vedbliver at være en Afvikelse i saa Henseende, der ikke let kan bringes til at forsvinde. Jeg troer, at vi i den Henseende vel maae erindre den Tvedeling med Hensyn til Overveielser, der gaaer igjennem ethvert fornuftigt repræsentativt System, og det vil maagstee her ikke være paa urette Sted at minde om den Tvedeling, der findes i den constitutionelle Sphære hos os; men det, der efter den ærede Forslagsstillers Mening nu skulde forsvinde, var Tvedelingen i Communalbestyrelsen. Jeg troer, at denne Deling af de fremkomne Meninger i to Afnit, om jeg saa maa sige, saa at Sagen under visse Omstændigheder kan blive Gjenstand for nyere Overveielser, i Almindelighed vil give Sikkerhed for, at man faaer vel overveiede og ikke forhastede Beslutninger, men der ligger i den senere Lovgivning ogsaa et Moment, som vel maa paaagtes. Her er blevet hentydet til Overpræsidentens Stilling i Kjøbenhavn, saaledes som den er fastsat ved Loven af 4de Marts 1857, men jeg tillader mig at henlede Opmærksom-

heden paa samme Lovs § 19, hvori der udtrykkelig er fastsat — saavidt mig bekjendt efter en lang Kamp her i Thinget, hvorved, hvis jeg mindes ret, den ærede Forslagsstiller var imod det, der nu er bleven Lov — at naar der er forskjellige Meninger mellem den af Kommunen valgte Magistrat — jeg asseer i dette Dieblik fra Overpræsidenten — og Borgerepræsentationen, skal Sagen forskjellige Gange forelægges de forskjellige Afdelinger, saa at man modent kan overveie det, hvorom der er Spørgsmaal, men det endelige Resultat er ikke, at Communalbestyrelsen, saaledes som det dengang fra visse Sider blev forlangt, skal have den endelige Afgjørelse, men at Sagen skal indbringes for Indenrigsministeren. Det forekommer mig, at naar Folkethinget, om ogsaa modstræbende, dengang gik ind paa denne Affattelse, og den blev til Lov, saa kan man ikke i dette Dieblik see hørt fra den, og det forekommer mig, at det consequent og systematisk er umuligt, at man, hvorledes man end vil ordne Kommunernes Indflydelse paa Borgermestervalget, nu skulde ville antage en Ordning, der var væsentlig forskjellig fra den, som i 1857 blev slaaet fast for Kjøbenhavn. Jeg skulde derfor være tilbøjelig til at troe, at den Bei, den ærede Forslagsstiller har antyndet til Udvidelse af Kommunens Magt, ikke vil føre til noget helbdigt Resultat. Al man i sin Tid i 1837, muligviis i en af Stænderforsamlingerne, har havt en noget afvigende Anskuelse, troer jeg dog ikke paa nogen Maade kan komme i Betragtning mod de Overveielser, hvorefter Forholdet for nogle enkelte Aar siden er ordnet i Hovedstaden. Jeg vil ikke videre trænge ind i den specielle Ordsvøining af § 1, men naar det siges, at der alene skal tages Hensyn til de tilstedeværende Medlemmer, saa tør der dog netop i dette enkelte Udtryk ligge et Fingerpeg hen til, at der ingen Sikkerhed haves imod, at den endelige Resolution i saa vigtige Anliggender som de, hvorom der her kan være Tale, meget let vil kunne komme til at afhænge af en enkelt Personligheds enten Nærværelse eller Frærværelse. Denne Omstændighed, troer jeg, vil godtgjøre, at den Form, som er antyndet af den ærede Forslagsstiller, meget let vil føre til